

Kongeriget Danmark bidrages 60 pCt. Jeg troer, at Kongeriget Danmark er vor Landsdeel, og det er altsaa her bestemt, at den Andeel, vor Landsdeel skal tage i de Fællesudgifter, skal være 60 pCt., hvorved der er berøvet den danske Rigsdag den Ret, som den hidtil igjennem Behandlingen af Finantsloven har havt, til at være med at bestemme dette Forhold; det har man altsaa her bestemt uden den danske Rigsdags Indvilgelse. Naar man dernæst vil eftersee § 10, saa er deri bestemt, at, dersom dette Project virkelig skulde gaae igjennem, skal af de tredive ikketongevalgte Medlemmer den danske Rigsdag vælge 18. Der er altsaa forud bestemt, uden at Rigsdagen senere ifølge Forordningen skal have nogen Indflydelse derpaa, at dens Andeel skal være 18. Endelig vil jeg spørge, om det kan paastaaes af Premierministeren, at Forordningen ikke gjælder Kongeriget Danmark, naar man her indbringer et Finantslovudkast, hvortil forlanges, at Kongeriget Danmark skal betale $\frac{2}{5}$ af Udgifterne til Rigsraadet. Naar det alene gjaldt for Hertugdømmerne, men ikke for Kongeriget Danmark, vilde man dog vel ikke have forlangt $\frac{2}{5}$ af Udgifterne dertil, men det er forlangt i Finantsloven, og jeg troer, det er det uforkasteligste Vidnesbyrd om, at Forordningen udgiver sig for at være traadt i Kraft strax ligesaafuldt i Kongeriget Danmark som i enhver af de andre Landsdele.

Monrad: Det maa være mig tilladt at tilføie et Par Ord med Hensyn til Ministeriets Stilling til Finantsloven. Dersom en Minister, selv en, til hvem man har erklæret at have Mistillid, har gjort en Udgift, hvis Nødvendighed man indseer, da finder jeg, at man bør bevilge den, men, hvis derimod samme Minister har gjort en Udgift, hvis Nødvendighed man ikke indseer, og som man troer unødvendig, da kan man ikke bevilge den i Tillid til hans Forsikring og Fremstilling, naar man ikke har Tillid til ham, og fra dette Synspunkt maa Sagen bedømmes. Naar der er en Oversfridelse, som kan finde sin fuldkomne Retfærdiggjørelse, da vil Enhver indse, at man i et saadant Tilfælde har at holde sig dertil, men jeg maa tillige

gjøre opmærksom paa, at det er en forgjæves Trost, naar Ministeriet troer, at, naar Udgifter som de her omhandlede ikke erkjendes nødvendige af Thinget, saa skal Thinget tie til Rigsretten for at faae Sagen paastændt. Det er aldeles ikke Tilfældet. Her ligger Dommen om, hvorvidt Udgiften er nødvendig eller ikke; anerkjender Ministeren, efterat vi have nægtet at sanctionere den, at Udgiften ikke har været nødvendig, og betaler han de udgivne Summer tilbage, da er der ingen Anledning til Action, men, dersom han erklærer, at han, uagtet Pengene ikke her ere bevilgede, vægrer sig ved at betale dem tilbage, da anlægges der Rigsretsaction for at faae dem inddrevne; det er den eneste Betydning af Rigsretsactionen. Rigsretten har ikke at afgjøre, om en Udgift er nødvendig eller ikke; men Alt, hvad der ikke er bevilget og desuagtet udgivet, det skal den hjælpe os til at inddrive. Vi gribe til Rigsretsaction, fordi Betydningen af Decisionen ikke endnu er ordnet, og fordi den eneste Bet, man altid har viist os for at sætte vore Bestemmelser i saa Henseende igjennem, er Rigsretsveien. Jeg troer, at jeg nu har udtrykt min Mening bestemt og klart; det kan være, at jeg ikke tidligere har fremstillet det saa tydeligt og bestemt, som jeg nu tror at have gjort. Jeg skal hertil føie, at det er et væsentligt Moment, hvorvidt Regjeringen har funnet faae de Udgifter, som den har gjort, iforveien bifaldte af Rigsdagen, hvorvidt man altsaa, naar man for Exempel, medens Rigsdagen var samlet, har havt en Plan fuldstændig færdig om, hvorledes man vilde bruge sine Skibe hele Sommeren igjennem, ikke er kommen frem med denne Plan, men dog har gjort Udgiften derefter. Dette er Altsammen Spørgsmaal, som vel ville komme under nærmere Overveielse af Rigsretten men dog ikke saaledes, at Rigsretten skal afgjøre, om Udgiften har været nødvendig eller ikke, thi derved vilde hele Bevillingsretten bortgives.

Jeg vil endnu tilføie, at man kan være fuldkommen overbevist om at handle i Fædrelandets Interesse og Færv, man kan gjøre Udgifter, stemmende med denne Overbeviisning, og man kan desuagtet handle aldeles urigtigt.